

Völkischer Beobachter imøtegår hvitbokens påstand om Tysklands krigs- og erobningsplaner.

Og dokumenterer ytterligere Rooseveltts bevisste
framkallen av krigen. 1943

4.1.

Berlin, 4. januar.

(NTB.) Meldingen om den amerikanske hvitbok blir slått stort opp og inngående kommentert av Berlin-avisene, som gjendriver som usannferdige alle de påstander det amerikanske utenriksdepartement her setter fram. Völkischer Beobachter imøtegår punkt for punkt og skriver blant annet:

Til hvitbokens påstand om at Tyskland siden 1933 har arbeidet for å oppnå herredømmet over hele verden er å bemerke at Tyskland i 1933 enno var lenket av Versailles-traktaten og måtte tenke mer på det daglige brød enn på fantastiske planer om verdensherredømmet.

Tyskland blir videre beskyldt for å ha holdt seg vekk fra avrustningskonferansene. Forholdet er imidlertid at de såkalte seierherrene fra 1918 førte det demokratiske Tyskland bak lyset og unnlot å avruste slik som de hadde lovet, og det nasjonalsosialistiske Tysklands opprustning betydde derfor bare at et folk på 70 millioner tok seg rett til å ruste seg til forsvar midt blant tungt væpnede motstandere.

Hvitboken påstår videre at De forente stater har ført en vennskapelig politikk overfor Tyskland. Allerede i 1937 erklærte imidlertid Roosevelt offentlig at man måtte stille de totalitære stater i karantene. I 1938 forsøkte han å hisse det amerikanske folk opp mot Tyskland i stadig sterkere grad. Etter Münchenavtalen satte han i gang en voldsom agitasjonskampanje mot «pasifistene» og beskyldte engelskmennene for å ha utlevert Europa til Hitler. Engelskmennene var felge, og enhver ny innrømmelse til Tyskland vilde bety slutten på vennskapet mellom De forente stater og Storbritannia, het det. 1. februar 1939 uttalte Roosevelt at Rhinen var amerikanernes første forsvarslinje. 4. november opphevet han forbudet mot eksport av våpen og endret nøytralitetsloven. 28. mai 1940 tillot han amerikanske flyvere å føre amerikanske fly til Canada. Etter låne- og leie-loven var undertegnet og De forente stater proklamert som de alliertes «kornkammer», besluttet han 17. april 1941 at britiske krigsskip i strid med Haag-konvensjonen skulde få lov til å reparere i amerikanske havner. 7. juli besatte amerikanske stridskrefter Island, og tre dager senere meddelte marineminister Knox at amerikanske skip hadde fått ordre til å skyte på tyske og italienske skip. 11. september innrømmet Roosevelt offentlig at såvel flåten som luftvåpenet hadde fått skyteordre. 11. desember 1941 sørget Roosevelt endelig for at De forente stater kom i krig med Tyskland.

Det er president Roosevelt som i første rekke bærer skylden for den pågående krigen, fortsetter den tyske avisen. Selv ikke hans nye hvitbok kan få verden til å glemme at han i 1933 gjennom sine diplomatiske representanter i Warschau, Paris og London blanded seg inn i den europeiske konflikt og begynte innkretsingen av Tyskland. Man glemmer heller ikke at han i november 1938 benyttet seg av de tyske forholdsregler i forbindelse med mordet på Ernst von Rath til å kalle ambassadør Wilson tilbake, at han i desember

1938 arbeidet for å styrte Chamberlain, som ikke var krigslysten nok, at han i januar 1939 lovet Storbritannia og Frankrike all materiell hjelp i tilfelle av en krig med Tyskland, at han i mars 1939 unnlot å anerkjenne protektoratet Böhmen og Mähren, men betegnet dets opprettelse som «forbigående» og som «et vilkårlig rettsbrudd» og at han fra dette tidspunkt gjennom sine ambassadører i Paris i London intensiverte arbeidet for å hisse Frankrike og Storbritannia opp mot Tyskland.

Etter at han hadde drevet franskmennene og engelskmennene så langt at løsningen av det polske spørsmål ble benyttet som påskudd til å sette i gang krigen i Europa, antok hans innblanding i Europas anliggender stadig voldsommere former. Ved krigsutbruddet hindret Roosevelt «Bremen» i å løpe ut fra New York for dermed å utlevere skipet til de ventende britiske krigsskip. 19. desember 1939 forfulgte den amerikanske krysser «Trenton» det tyske skip «Columbus» helt til britiske sjøstridskrefter nådde fram og skipet måtte senkes av sin egen besetning. 15. juni 1940 telegraferte Roosevelt til den franske statsminister Reynaud at De forente stater vilde firedoble sin hjelp til Frankrike hvis det bare vilde fortsette motstanden mot Tyskland. I desember samme år lovet han grekerne hjelp i krigen med Italia og sendte oberst Donovan til Balkan for å hisse Jugoslavia til krig.

14. februar 1941 oppfordret Roosevelt prinsregent Paul til å gjøre motstand mot aksemaktene. 28. mars lot han to tyske offiserer som var unnsloppet fra krigsfangenskap i Canada til De forente stater, utlevere til engelskmennene igjen. Han beslagla tyske lasteskip og sperret besetningene inne sammen med negrer og forbrytere.

25. april 1941 erklærte Roosevelt bl. a.: Vi har ugjenkallelig forpliktet oss til å sørge for at en tysk-italiensk seier blir forhindret. Han lot opprette en amerikansk patruljetjeneste som skulde bringe på det rene hvor tyske krigsskip befant seg og gi meddelelse herom videre til engelskmennene, og 14. juni lot han tyske tilgodehavender i De forente stater sperre.

Det er — slutter Völkischer Beobachter — en ødkesløs oppgave for brannstifteren å ville bedyre sin uskyld ved slike latterlige midler som en hvitbok midt under den kjempemessige verdensbrann som no raser.

115745

Tysk
Vö.
Mapp